

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615203005
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1615203005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Žilina, Hodžova č. 11, proti žalovanej: A. G. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom A., A. nám. č. XX, o zaplatenie sumy 56,17 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 17. októbra 2019, č.k. 6 C 486/2015-97, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 17. októbra 2019, č.k. 6 C 486/2015-97,
- vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, m e n í t a k , ž e žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 17.10.2019, č.k. 6 C 486/2015-97, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 56,17 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol; žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 23.3.2015, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 56,17 € s 28 % úrokom z úveru od 17.9.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 20.9.2011 uzavrel so žalovanou úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej zriadil a viedol pre ňu bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Vzhľadom na porušenie zmluvy zo strany žalovanej, v súlade so zmluvou a Všeobecnými obchodnými podmienkami, odstúpil od zmluvy z dôvodu podstatného porušenia zmluvných podmienok, zatvoril príslušný účet žalovanej a vyzval ju na zaplatenie dlžnej sumy. Pokiaľ ide o posledný výpis z účtu s nulovým zostatkom, účet je možné zatvoriť len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, preto pred zatvorením účtu vykonal dňa 17.9.2012 internú účtovnú transakciu (prevod), kedy debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet - táto transakcia má spravidla popis „bezhotovostný prevod vyrovnanie zostatku zatv. účtu alebo prevedenie dlhu klienta“, pričom ide o internú transakciu banky, nie o úhradu zo strany žalovanej. V súlade s Všeobecnými obchodnými podmienkami v spojení s výveskou úrokových sadzieb je istina (nepovolené prečerpanie účtu) úročená úrokom 28 % ročne. Aktuálny záväzok žalovanej ku dňu 19.3.2015 predstavuje istinu v sume 56,17 € a príslušný úrok účtovaný odo dňa prevodu na vnútorný pohľadávkový účet v sume 37,95 €, čo preukázal výpisom z bankového informačného systému.

2. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 20.9.2011 uzavreli strany sporu zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb,

na základe ktorej žalobca zriadil a viedol od 20.9.2011 majiteľovi účtu - žalovanej, osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorej bola zároveň vydaná platobná karta Maestro s denným limitom platobnej karty vo výške 1.000,- €. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s možnosťou jej vypovedania v súlade s Všeobecnými obchodnými podmienkami. Podľa čl. IV. bod 2. zmluvy za poskytovanie služieb je banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov Dexia banky Slovensko a.s. v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. Podľa čl. IV. bod 5. práva a povinnosti, ktoré nie sú výslovným spôsobom upravené v zmluve sa riadia obchodnými podmienkami pre príslušnú službu v platnom znení. Žalobca listom zo dňa 7.9.2012 oznámil žalovanej, že z dôvodu debetného zostatku na jej účte, ktorý bol ku dňu 1.12.2011 v sume 55,49 €, odstupuje ku dňu doručenia tohto oznámenia od zmluvy o účte a zároveň ju vyzval na úhradu debetného zostatku po započítaní pohľadávok v lehote troch dní od doručenia oznámenia; doručenie odstúpenia od zmluvy žalobca nepreukázal. V špecifikácii žaloby žalobca uviedol, že uplatnená suma 56,17 € predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej, vyplývajúcimi z predloženej platobnej histórie vo forme výpisov z účtu žalovanej. Súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu. Debetné obraty predstavovali druhovo operácie žalovanej: platobné príkazy, úroky, mesačný poplatok za poskytovaný balík služieb, poplatky za upomienku. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby - „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ (20 % ročne, od 1.7.2012 vo výške 28 % ročne). Žalobca súdu doložil na výzvu úrokové sadzby produktov platné ku dňu uzavretia zmluvy i ku dňu 1.3.2015, nedoložil však úrokové sadzby k uplatnenému 28 % debetnému úroku platné v čase zatvorenia účtu. Z výpisov z účtu žalovanej z rokov 2011 a 2012 vyplýva, že žalovanej nebolo poskytnuté povolené prečerpanie účtu so stanoveným debetným limitom, ani vo výpise nie je uvedená úroková sadzba. Podľa výpisu č. 4 z účtu, žalobca oznámil žalovanej, že od 1.1.2012 budú vydané nové Všeobecné obchodné podmienky a nový sadzobník poplatkov, ktoré ale žalobca nepredložil. Podľa výpisu č. 9 z účtu žalovanej ku dňu 1.9.2012, bol debetný zostatok na účte žalovanej vo výške 55,49 €, od 1.9.2012 do 17.9.2012 bola na účte žalovanej vykonaná jedna debetná položka v sume - 0,68 € (pripísané úroky), čím na účte žalovanej ku dňu 17.9.2012 vznikol debetný zostatok v sume 56,17 €. Žalobca doručil Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko a.s. a sadzobník poplatkov účinných od 1.3.2015 a na výzvu Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko a.s. účinné od 13.1.2018 a sadzobník poplatkov účinných od 1.1.2018, ktoré pre rozhodnutie boli irelevantné, keďže žalobca od zmluvy odstúpil v roku 2012, čím došlo k zrušeniu zmluvy v roku 2012 a doložené Všeobecné obchodné podmienky a sadzobníky sa na právne vzťahy strán sporu nevzťahovali. Žalobca doložil do spisu aj Všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov s účinnosťou od 1.12.2011, t.j. nie ku dňu uzavretia zmluvy, ani odstúpenia od zmluvy.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 151 ods. 1, ods. 2, § 297, § 470 ods. 1, ods. 2 C.s.p., § 497, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1, ods. 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, ods. 5, § 2 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, časťou III. U. bod 9, bod 10 Všeobecných obchodných podmienok účinných od 1.11.2011, dôvodiac čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 20.9.2011 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil pre žalovanú osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, na ktorom žalovaná vykonávala bezhotovostné a hotovostné transakcie; jej predmetom bolo zriadenie osobného účtu a vydanie platobnej karty. Medzi stranami nedošlo k uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní účtu a žalobca takúto zmluvu súdu nepreukázal, keď táto skutočnosť nevyplýva ani z doložených výpisov z účtu, pričom sa nedohodli na prekročení. Žalobca od zmluvy odstúpil, keďže na účte bol vykazovaný debetný zostatok a vyzval žalovanú na úhradu debetného zostatku. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Podľa čl. III A bod 15. Všeobecných obchodných podmienok sa klient zaväzuje dodržiavať na účte kladný (kreditný) zostatok najmenej vo výške minimálneho zostatku zverejneného v obchodných priestoroch banky pre jednotlivé typy účtov. Zároveň je klient povinný zabezpečiť taký zostatok na účte, ktorý pokryje všetky splatné poplatky podľa sadzobníka, splatné trvalé príkazy na úhradu, zrealizované výbery, resp. platby platobnou kartou, splátky súvisiace s poskytnutým úverom a ďalšie platby, ktoré sa zaviazal uhradiť banke. Banka má právo nevykonať platby, resp. nepovolí výbery, ktoré by mali za následok zníženie zostatku pod hodnotu stanoveného minimálneho zostatku. Uvedené povinnosti klienta, týkajúce sa

dodržiavania minimálneho zostatku na účte a zabezpečeniu dostatočného/zostatku na účte na pokrytie uvedených platieb, a právo banky nevykonať platby resp. výbery, ktoré sú obsahom tohto bodu, sa primerane vzťahujú aj na účet klienta, na ktorom bola zriadená služba Povolené prečerpanie na osobnom účte. Výšku minimálneho zostatku zverejňuje banka vo svojich obchodných priestoroch v mene, v ktorej je účet vedený. Podľa čl. III A bod. 23. Všeobecných obchodných podmienok ak účet/vkladná knižka/vkladový účet dosiahne debetný (záporný zostatok), prípadne prekročí povolené prečerpanie bez súhlasu banky, debetný zostatok na účte/knižke klienta nadobúda charakter nepovoleného debetu (ďalej len „nepovolený debet“). V prípade vzniku takéhoto nepovoleného debetu banka zašle klientovi upomienku s požiadavkou na vyrovnanie nepovoleného debetu v lehote v nej stanovenej a klient je povinný nepovolený debet vyrovnať v bankou stanovenej lehote uvedenej v upomienke zaslanej bankou. Nevyrovnanie nepovoleného debetu v stanovenej lehote sa považuje za podstatné porušenie zmluvy o účte, pričom pohľadávka banky z nepovoleného debetu sa stane okamžite splatnou vrátane príslušenstva a banka je oprávnená si ju započítať na ľarchu pohľadávky klienta voči banke. Banka si za zaslanie upomienky účtuje poplatok v zmysle aktuálneho sadzobníka. Ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný) zostatok, resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročenie debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok účtovať na ľarchu účtu/vkladnej knižky, príp. účtovať sankčný poplatok, ktorý je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Ako vyplýva zo samotnej žaloby, žalobca odstúpil od zmluvy ku dňu doručenia oznámenia o odstúpení, účet uzavrel ku dňu 17.9.2012 a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet, k tomuto dňu žalobca evidoval pohľadávku v sume 56,17 €. Konštatoval, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol pre žalovanú osobný účet. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52 a nasl. O spotrebiteľskú zmluvu sa jedná v tom prípade, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. Do Občianskeho zákonníka bola spotrebiteľská zmluva zakomponovaná novelou č. 150/2004 účinnou od 1.4.2004 a režim typových zmlúv bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 310/1999 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2000. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jeho zmeny. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosť spotrebiteľ dovolával. I v prípade spotrebiteľských vzťahov vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti zákona, ktorý bol režim spotrebiteľských zmlúv do nášho právneho poriadku transformovaný, je treba zabezpečiť právnu ochranu i v týchto prípadoch, nakoľko materiálne nahliadané pozícia kontrahenta uzatvárajúceho zmluvu pred nadobudnutím účinnosti zákona sa nijako nelíši od spotrebiteľa uzatvárajúceho zmluvu už v režime spotrebiteľských zmlúv, to znamená, že práva dodávateľa vzniknuté na základe zmluvných podmienok, ktoré by mali podľa neskoršej právnej úvahy povahu tzv. neprijateľných, resp. neprímeraných podmienok a ktoré by tak boli s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v platnom znení ex lege neplatné, nemôžu v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka používať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. 1. ÚS 342/2009; uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.8.2010, sp.zn. 9 Co 236/2010; uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 30.9.2009, sp.zn. 7 CoE 34/2009; rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.2.2009, sp.zn. 6 Co 254/2008). Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam treba na zmluvu účastníkov pozeráť ako na spotrebiteľskú zmluvu. V danom prípade strany sporu uzatvorili z hľadiska podstatných náležitostí zmluvu o bežnom účte, ktorá je formálne absolútnym obchodným vzťahom a spravuje sa ustanovením § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Ide však o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že zmluva o bežnom účte je absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa i na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákona

o ochrane spotrebiteľa; podľa jeho názoru ide o spotrebiteľskú zmluvu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia mal za preukázané, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne, pretože došlo k riadnemu a platnému uzatvoreniu zmluvy, pre závažné porušovanie obchodných podmienok zo strany žalovanej banka od zmluvy odstúpila, pričom na účte zostal debetný zostatok vo výške 56,17 €, na ktorého zaplataenie má žalobca nárok, z dôvodu ktorého zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 56,17 €. Nepriznal žalobcovi nárok na úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 56,17 € od 17.9.2012 do zaplataenia ako nedôvodný, nakoľko si žalobca uplatňoval zmluvný úrok po odstúpení od zmluvy, pretože podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženi, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani zákon o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Toto ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky. Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru, resp. odstúpenie od zmluvy), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Preto dospel k záveru, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, tak ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98 (obdobne rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp.zn. 6 Co 190/2014). Dodal, že ak by došlo k dohode medzi dodávateľom (veriteľom) a spotrebiteľom (dlžníkom) o tom, že spotrebiteľ má popri úrokoch z omeškania platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky z úveru od zosplatenia až do splatenia úveru, takáto dohoda by spôsobovala značnú nerovnováhu na škodu spotrebiteľa, ktorého postavenie by výrazne zhoršovala a tak by vyvolávala hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou spotrebiteľ nesporne je. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženi v podobe úrokov z úveru i úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Tento výklad považuje za ústavne akceptovateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 18.9.2012, č.k. IV. ÚS 476/2012-14). Žalobca v konaní neunesol ani dôkazne bremeno svojho tvrdenia o tom aká bola debetná úroková sadzba pre debetný zostatok na účte ku dňu doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy, ktoré nepreukázal, takže možno predpokladať, že niekedy v období od 7.9.2012 do 17.9.2012, pričom ani na jeho výzvu tvrdené skutočnosti do rozhodnutia nepreukázal a táto výška nevyplývala ani z doložených výpisov z účtu žalovanej.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a dôvodil tým, že žalobca bol v konaní úspešný, preto mu priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100 % účelne vynaložených trov.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietol, že prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil uplatnený úrok ako úrok po zosplatení úveru, pretože si daný nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/, § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. On zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to aktuálne vývesky i historické: <<https://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-v-ponuke>>; <<https://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-mimo-ponuky>>

Má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na svojom webovom sídle a pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte s poukazom na ustanovenia § 2 písm. f/, § 18 ods. 1 o spotrebiteľských úveroch, ako aj judikatúru Súdneho dvora, konkrétne rozsudok v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES, vec C-42/15 zo dňa 9.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím zo dňa 19.12.2014 doručeným Súdnu dvoru dňa 2.2.2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit

Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. Podľa uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 1, ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/ tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného potom vyplýva, že všeobecné obchodné podmienky/sadzobník sú súčasťou zmluvy. Ďalej uviedol, že výška úroku pri nepovolenom debete na účte ku dňu uzatvorenia zmluvy bola upravená v sadzobníku poplatkov ako sankčná sadzba pri nepovolenom prečerpaní osobného účtu 20,00 % - str. 2 sadzobníka poplatkov účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Od 1.7.2012 bola úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % upravená vo výveske úrokových sadzieb. V prílohe priložil sadzobník poplatkov účinný ku dňu uzatvorenia zmluvy a úrokové sadzby produktov účinné od 1.7.2012, ako aj úrokové sadzby, Všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov účinné ku dňu zatvorenia účtu. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní odkázal na uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 20.2.2018, č.k. 16 Co 25/2017-114. Ďalej odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.12.2018, č.k. 43 Co 37/2018-185 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.9.2018, č.k. 11 Co71/2018-202, v zmysle ktorého rozhodujúca právna úprava nevylučuje, ale naopak nepriamo počítá so zahrnutím zmluvných podmienok, popri zmluvách aj v iných, a to i rámcových dokumentoch a dal do pozornosti aj rozsudky Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.11.2018, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 5 Co 190/2018; zo dňa 11.12.2018, sp.zn. 5 Co 241/2018; rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.1.2019, č.k. 41 Co 39/2018. Ďalej uviedol, že okrem toho sú všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva zverejnené na webstránke banky v aktuálnom znení, zverejnené na každom obchodnom mieste (pobočke banky) v aktuálnom znení a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu i prostredníctvom internetbankingu a vo výpise z účtu je okrem toho uvedená aj úroková sadzba prečerpania. Ako vyplýva z úvodných ustanovení zmluvy, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. V zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle §711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. Poukázal v tejto súvislosti na čl. III. písm. A bod 15, bod 23 Všeobecných obchodných podmienok s tým, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počítá Obchodný zákonník a aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1. Ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.12.2018, sp.zn. 5 Co 140/2018, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.1.2019, sp.zn. 41 Co 39/2018 a ohľadne nároku na úrok vo výške 28 % poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.3.2018, č.k. 43 Co 4/2018-54; rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.11.2018, sp.zn. 5 Co 190/2018. Záverom dodal, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, ustanovenia jeho Všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v plnom rozsahu; žiadal trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu

žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. februára 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie o nepriznaní úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 56,17 € od 17.9.2012 do zaplatenia, keď uvedená suma predstavuje mínusový zostatok (debet) na bežnom účte žalovanej k uvedenému dňu. Prvoinštančný súd správne v danom prípade posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože právny predchodca žalobcu (spoločnosť Dexia banka Slovensko a.s.) ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovanou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaná údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom a rodným číslom) uvedenú zmluvu dňa 20.9.2011 (č.l. 57 spisu), na základe ktorej zriadil žalovanej osobný účet č. XXXXXXXXXXXX, z dôvodu ktorého aplikoval aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil jeho nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ako úrok po zosplatnení, keďže si ho uplatnil titulom prekročenia podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/, § 18), pretože v danom prípade nešlo o nepovolené prečerpanie, nakoľko to nebolo medzi účastníkmi zmluvy dohodnuté, ale išlo o nepovolený debet. Ak by aj žalobca predložil sadzobník s úrokovými sadzbami pre nepovolený debet platný ku dňu uzavretia účtu, t.j. ku dňu 17.9.2012, nebolo by možné mu úrok priznať z nasledovných dôvodov. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 20.9.2011 žalovaná ako majiteľka účtu žiadala o denný limit 1.000,- €. Z výpisov účtu žalovanej (č.l. 12-16, 77-90 spisu) je zrejmé, že žalovaná sa ku dňu 30.11.2011 dostala prvýkrát do debetu na svojom účte vo výške 2,20 €, od tejto doby nevykonávala žiadne transakcie, tieto vykonával žalobca tak, že jej pripisoval úroky a poplatky za výzvy až do dňa 17.9.2012, kedy vykonal účtovný prevod a debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj pohľadávkový účet, čím znemožnil žalovanej dispozíciu s účtom. Uzavretím účtu žalovanej žalobca určil splatnosť dlhu a od tejto doby je žalovaná ako dlžníka v omeškaní a musí tak platiť úroky z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, ktoré je možné aplikovať aj na predmetnú vec, z odôvodnenia ktorého vyplýva, keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnemu zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru

vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že žalobca listom zo dňa 7.9.2012 oznámil žalovanej, že odstupuje od príslušnej zmluvy nemá žiaden vplyv na priznanie úroku žalobcovi, nakoľko tak ako konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nepreukázal doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanej. Súd prvej inštanície v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

11. Odvolací súd dodáva, že postup žalobcu, ktorý viedol účet žalovanej aj napriek tomu, že už v novembri 2011, t.j. po troch mesiacoch od uzavretia zmluvy, sa dostávala do debetu, z dôvodu ktorého tento zaťažoval úrokmi ako sankciami za porušenie zmluvy, nemožno hodnotiť ako postup spĺňajúci požiadavku konania v súlade s odbornou starostlivosťou. Žalobca ako dodávateľ tohto produktu je bankovým subjektom, teda o to viac by mal dbať pri zvolených postupoch na to, aby tieto neindikovali záver o tom, že jeho primárnym cieľom je profitovať na prípadnom neekonomickom správaní spotrebiteľa, majúcom pôvod či už v dostatočnej neinformovanosti, či v nejednom prípade tiež v ťaživých životných okolnostiach, ale naopak, že jeho primárnym cieľom pri poskytovaní produktov je správať sa a konať v najlepšom záujme svojich klientov, keďže ním poskytované služby nie sú bezodplatnými.

12. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré sú v jeho prospech a podľa ktorých má nárok na zaplatenie úroku pri nepovolenom prečerpaní peňažných prostriedkov, ale nevysporiadal sa s konštantnou judikatúrou slovenských súdov (napríklad rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 10.7.2018, sp.zn. 27Co51/2018; rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 30.5.2018, sp.zn. 6 Co 36/2018), ktoré takýto úrok nepriznali. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné priznať banke úrok pri nepovolanom prečerpaní účtu po jeho uzavretí doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštanície. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale

dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

14. Aj keď voči výroku o náhrade trov konania nepodala odvolanie žiadna sporová strana, odvolací zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalobcovi náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).